

Definint la municipalitat -

una mica d'història nostra.

La tota poderosa burgesia catalana de la Renaixença va subvencionar i construir amb els seus diners una estructura d'estat (la Mancomunitat entre altres) dins de l'Estat Espanyol on es recreava la Història Romàntica de Catalunya, estigma del nacionalisme burgès que ha arribat fins als nostres dies.

Van deixar petjada al patrimoni de Catalunya, amb monuments i edificis admirats arreu del món. Aplegaven corals, escoles, moltes sorgides sota el patriarcat paternalista en les colònies industrials obreres. En les parròquies i centres culturals de la seu dels partits regionalistes. Era el mètode amable del capitalisme industrial per a mantenir submís als seus treballadors dins de la pertinença d'una comunitat totalment dirigida i jerarquizada. Des de l'amo al darrer aprenent. El treballador lligat a la producció i encadenat a la fàbrica com a vida segura per a la família. El mite que l'amo obria la fabrica i donava exemple treballant colze a colze amb l'obrer.

Mentre La classe obrera combativa s'agrupaven en ateneus llibertaris, cooperatives escoles llibertaries autodidactes, en sindicats de classe -CNT-

Es podia considerar que dins de l'esfera de la municipalitat era la forma d'organització natural per a fer política, de proximitat i l'aplicació dels ideals per a millorar la vida al barri, a la fàbrica, lluitar contra el patriarcat i l'explotació del Capitalisme i l'Estat militarista i plutòcrata.

La comuna econòmica com a definició del municipi segons la CNT

Potser d'aquí va néixer un incipient concepte de servei públic, quan els higienistes, l'escoles modernes etc. van començar a tenir consciència

de la gestió del bé comú.

L'autogestió dels serveis naixia a efecte de cobrir entre iguals la necessitats que el govern més pròxim, el municipal, no assumia. Tot estava per fer. L'ensenyament en mans del clero, la sanitat privatitzada, l'urbanisme en mans dels especuladors i el treball en mans de les Cambres d'Indústria i Comerç.

L'Estat com s'explica en la piràmide era intervencionista en defensa de la plutocràcia i les lleis i tradicions que mantenen l'estatus quo del Regim, d'altra banda el govern ignorava els drets més elementals del poble. Cal recordar la llei de fugues com a exemple més notori de l'època.

El cap de policia de Barcelona Miguel Arlegui (amb una creueta) a Barcelona el 1921 amb els seus policies de les lleis de fugues

El municipi - la comuna econòmica.

L'habitatge era on estava el lloc de treball. La fabrica que alimentava a tot el poble. Tant lligat com el serf a la terra del senyor medieval.

Aquest era el concepte de municipi, on naixies, treballaves i mories. Viure era altra cosa.

La defensa de la fabrica que sosté tot el poble, era emblema de l'antiga estratègia en la lluita sindical, perquè d'allò depenia la supervivència de tota una comunitat, fins i tot avui dia la transmissió d'empreses amb tot el seu personal es considera un èxit, malgrat la practica de les deslocalitzacions d'empreses permeses per l'Estat ja que per a instal·lar-s'hi reben tots tipus d'ajuda, subvencions, terrenys gratuïts i en canvi no es penalitza l'abandó de la producció

La mobilitat i la precarietat laboral han fet canviar aquest antic concepte i descripció del municipi.

Un lloc on tenim l'habitatge, per tant invertim en patrimoni a canvi ens donen un certificat d'empadronament per a gaudir dels serveis com la salut, cultura etc.. a la vegada que som impositors - votants - subjectes de gravàmens.

El ser un país petit amb molta mobilitat ha fet que els costums de vida hagin canviat, ara és més normal viure en un lloc, treballar en un altre i sigui més itinerant gaudir del lleure i la cultura.

El poble o el barri ja no és on naixem, ens eduquem, i fem vida social. Però si on ens sentim més identificats.

Les cases, els carrers, les places formen la "urbe" però solament els ciutadans formen la ciutat, tal com va dir Rousseau. **El sistema del Capital** ens ha convertit en "urbe" pel fet de millorar en certa manera la urbanització del poble, de la ciutat dotant-los de certs serveis bàsics, obrint el sector immobiliari a la possibilitat **d'endeutar-te** per ser propietari d'un habitatge; però per contra sempre ha evitat en convertir-nos en autèntics ciutadans lliures desmotivant la participació i el compromís per a formar d'una part activa de la política comunal.

John Locke afirmava que el govern va néixer per defensar la propietat privada i quan millor funciona és quan es limita a aquesta funció.

els governs utilitzen els impostos per crear diners no per assolir el benestar dels serveis públics, i ho poden fer perquè a la vegada s'han convertit en guardians del deute que tots els ciutadans tenen amb tots els demés i aquest deute és la pròpia essència de la societat.

- Cancel·lar els deutes i redistribuir la terra - com a mesura

No és casual que en el Consens de Washington (1989) es plantegi la superioritat de la gestió privada sobre la pública. Convertint a l'administració pública en un mer facilitador de negocis i la garant de la pau social. Els avantatges de la internalització de l'economia de les activitats privada perquè així d'una forma natural s'arriba a la privatització de les empreses públiques. Que tota la gestió de la urbe sigui privada.

Perquè eliminant tot l'espai públic eviten l'existència dels punts de trobada lliures per a intercanviar projectes, cultura, reivindicacions. Les places públiques convertides en àgores. Els serveis públics universals gestionats directament.

Unes de les conseqüències del mal anomenat "estat del benestar" va ser l'especulació immobiliària i la bombolla urbanística.

La transformació de territori per l'urbanisme especulatiu sense cap respecte pel medi ambient i menyspreant la sostenibilitat dels municipis, construint urbanitzacions que augmentaven per quatre la població originaria han ocasionat greus problemes de desnaturalització cultural i de gestió bàsica. La manca de previsió de tot tipus de serveis ha trencat la cohesió social del veïnatge de tota la vida que s'aplegava per defensar els drets socials de tota la comunitat.

Com es pot gestionar un poble de 500 habitants originaris que passen a 5000 de cop i volta per la construcció d'urbanització disseminada a les afores?

Molts municipis hauran de revertir aquesta situació d'aquestes urbanitzacions cohesionant-les i integrant a la vida del poble als seus ciutadans.

El municipi no ha de ser un organisme submís a l'Estat.

Sota aquesta afirmació podríem encetar una controvèrsia. Si des del moviment llibertari o anarcosindicalista seria acceptable participar en la política municipal com a electes d'una assemblea llibertaria.

L'administració local, encara que en la societat capitalista també està condicionada per l'Estat i els interessos particulars i generals de cada classe dominant en cada localitat, és també la instància administrativa més propera física i institucionalment a les classes populars i en particular a la classe treballadora. Aquest fet la fa més susceptible per a les pràctiques i assajos de democràcia directa i de control popular.

Per això els plenaris de l'ajuntament han de funcionar com a assemblea autènticament representativa del poble.

En aquest punt, hem de constatar que la municipalitat ha de convalidar "les assemblees" com interlocutors vàlids per tirar endavant tots els projectes d'àmbit municipal.

Es demostra que la insubmissió és possible davant les imposicions:

De les privatitzacions de serveis. De la destrucció del teixit productiu natural del territori. De la implementació d'indústries tòxiques i capital de risc especulatiu.

Les necessitats bàsiques d'un poble ha de ser la prioritat màxima en el govern municipal, això és de calaix, però també és mantenir, potenciar i afavorir totes les inquietuds i corrents culturals que surtin i es moguin com a vitalitat constant transformadora de la societat.

La política municipal ha de tenir un projecte prou clar per a poder portar-lo a terme a curt termini. Hem d'entendre que els pressupostos no estan subjectes a cap altra condició d'Ensuperiors.

La creació d'una xarxa de serveis públics bàsics, culturals, socials etc.. interrelacionada entre municipis per a optimitzar costos i dissenyar itineràncies donant valor a la descentralització dels centres econòmics i de decisió.

Vet aquí, la confederació de municipis associats lliuraments per un bé comú.

Municipalisme llibertari - l'esfera dels serveis públics

La municipalitat té com a objectiu la col·lectivització de la producció del barri, del poble on s'ha de fer la política de compromís amb els teus iguals per a lliurar-nos del sistema de vida jerarquitzat, patriarcal i autoritària on construir un nou model social d'autogestió.

Aquest procés es realitza quan allò privat com és la producció industrial, el comerç i altres formes d'inversions especulatives passen a ser públiques o directament abolides per les municipalitats.

Però seria un error convertir-la en un paper purament funcional d'un estat econòmic.

De les assemblees.

Només des de la perspectiva de participació activa en les assemblees municipalistes i que aquestes estiguin constituïdes obertes de bat a bat pot sorgir un autèntic debat per a portar a terme un projecte participatiu i amb coneixement de les necessitats reals, fugint de la utilització i autoritarisme de les elits intel·lectuals. Evitant la centralització. Però creant i admetent alhora el dret a la dissidència estipulant un comitè de garanties on els dissidents han de formar part i manifestar la seva oposició a la majoria i reservar-se el dret a la fiscalització i a tornar a presentar les seves opcions.

La municipalitat ha de tenir com a prioritat que mai es pugui silenciar als dissidents.

Cercar el consens no demostra que la democràcia per majoria respecti a les minories, no és gratuït que el liberalisme polític triï aquest tipus de participació com a el menys dolent.

L'anarcosindicalisme en el municipalisme llibertari

Ja hem dit que la municipalitat és l'espai comú en què desenvolupem la nostra vida comunitària més directa, per tant, s'ha d'entendre com un espai de producció i comunicació de valors. Lloc de lluita i reivindicacions en si.

La cultura anarcosindicalista s'ha d'entendre com a una relació crítica entre l'individu i el seu entorn social.

En les idees supremacistes del Lliure Mercat les demandes de justícia social no tenen sentit perquè són incompatibles amb el procés de la selecció dels més aptes (Friedrich Hayek, Premi Nobel d'Economia).

La llei del més fort, competitiu i adaptat s'accepta de forma natural d'acord amb els perfils professionals fins i tot dins d'una part de la classe treballadora. El corporativisme i el gremialisme de vegades es presenten com justificacions d'aquestes tesis. La pèrdua de la lluita sindical en favors dels grans col·lectius i reduint-se a sectors especialitzats amb reivindicacions molt específiques ha dividit la força en les demandes de justícia social i avançar a un estat de dret real.

Les actuals condicions laborals dels treballadors en general, són mig esclavatge en la seva condició de precarietat amb contractes fins i tot per hores. La pèrdua de les 8h laborals aconseguides pels nostres antecessors amb sang i foc han estat esborrades amb la ferotge política neocon tant aclamada pels Mercats que ha deixat a tota la classe treballadora de tots els Sectors amb la precarietat més absoluta.

La realitat ha estat que la defensa del lloc de treball no ha servit per unir ni organitzar a la classe treballadora pel canvi revolucionari. Sinó perpetuar l'explotació pels hàbits de subordinació i obediència a les jerarquies a canvi d'un interminable sistema reformista.

Aquestes condicions de vida i socials s'han de revertir en la potenciació de la lluita contra la precarietat i per a la redistribució igualitària de la renda.

Despullar-nos dels hàbits industrials i de consum, de la naturalesa estricta de classe de la penosa cadena de robotització descerebrada que comporta la imposició de la gestió i repartiment de la feina des de l'autoritarisme empresarial.

La lluita sindical ha de ser decisiva i no limitar-se als drets laborals, sinó a més entrar en discussió sobre la gestió municipal i en totes les seves polítiques en la recerca d'una societat alliberadora amb arrels en els principis preventius de l'anti autoritarisme, anti jeràrquic i de la unitat de la diversitat en el suport entre iguals en l'auto formació i autogestió que porti a una revolució social.

De l'Acció Social.

La classe obrera combativa no es pot desentendre dels afers de les assemblees de barris. Mitjançà la seva acció social ha d'entrar en conflicte per a acabar amb la supremacia de les entitats i partits de democràcia representativa que copen totes les demandes per mantenir l'estatus quo del sistema capitalista, que com a molt arriben a reformistes en les polítiques municipals.

Al cap i la fi allò va de ser anticapitalista abans de tot, ja que malgrat s'hagi de treballar en espais i amb eines que el mateix sistema t'imposa no perdre de vista que la transformació social s'ha de fer des de la base d'anar guanyant terreny a les pràctiques reformistes que perpetuen el poder econòmic i polític de la democràcia orgànica i impossibilita la realització de la democràcia real i directa.

Defensem la creació dels consells col•lectius dels serveis i equipaments públics coma eina de control popular per garantir la consolidació dels drets socials per sobre de la pressió del mercat. Perquè la subordinació a les elits jeràrquiques de polítics, directius i personal de confiança no deixa de ser un sistema d'opressió perquè ens nega el control sobre les nostres feines i subordina els resultats de treball al redit i benefici particular.

Delegar és perdre poder.

Bibliografia

17 contradiccions i la fi del capitalisme - Harvey David
Mètode d'acció No violenta - Gene Sharp
Les polítiques de l'ecologia social - Jane Biehl - Murray Bookching
6 tesis sobre municipalisme llibertari - Murray Bookching
L'economia de l'absurd - Josep Burgaya
En deute - David Graeber